

[Eva Rothenborg.]

vanskeliggøre det parlamentariske arbejde; det er der ikke andre partier herinde der gør. Nu er det engang sådan, at der er visse partier herinde, som ville have lidt vanskeligt ved at møde med så mange ordførere, selv om de gerne ville.

Så var statsministeren inde på forskellen imellem socialdemokratiet og fremskridtspartiet, og statsministeren står så inderligt her igen på talerstolen og taler om den sociale ansvarsbevidsthed og ser egentlig så ulykkelig ud, at man har lyst til at gå hen og klappe ham på kinden og sige, at han ikke skal være så ked af det, for vi skal nok forklare ham det engang ved lejlighed.

Men så et øjeblik efter bliver man temmelig vred, for så begynder han at tale om opgøret mellem fremskridtspartiet og socialdemokratiet, og så henviser han til, at der da heldigvis er andre partier, som også er imod fremskridtspartiet. Ja, hele rækken af de socialistiske partier må jo ifølge hele deres ideologi være imod fremskridtspartiets politik, men så får broder radikal en varm hilsen og tak, fordi han nu er med i koret af angribere. Jeg lagde godt mærke til, at hr. Hilmar Baunsgaard brugte hele sin taletid til at angribe fremskridtspartiet, men hvad skulle han egentlig ellers have talt om? Den radikale politik? Der er ingen, det har der ikke været i mange år, og derfor har hr. Hilmar Baunsgaard været nødt til i mange år at stå og holde lange taler om overhovedet ingenting. Jeg under ham af hjertet, at han for en gangs skyld kan få lidt indhold i sin tale, det samme gælder broderen.

Når jeg brugte udtrykket velfærdsstaten, kom hr. statsministeren så ind på, måtte jeg jo mene, at det var et godt samfund og der var selvfølgelig ingen, der havde patent på det. Ja, et velfærdssamfund er et godt samfund, men her kommer vi ind på den fine måde, socialdemokratiet og statsministeren argumenterer på, og jeg skal sandelig sige, at man skal have ørene på stilke, for det, jeg sagde, var, at velfærdssamfundet skal være et integrerende led af det moderne samfund. Jeg sagde, at det skal være et neutralt serviceorgan, der står til rådighed for alle borgerne. Det fangede statsministeren, men medens jeg lagde vægt på det neutrale og tilføjede, at det skal ikke være med nogen politiske indlæringstoner, så sagde statsministeren: og det skal være for alle, og han gik let hen over det neutrale. Nej, det er da ikke sikkert,

vi er kommet så langt her i Danmark, sagde statsministeren, men så må fru Eva Rothenborg mene, at vi kan komme længere. Jeg tror, vi er kommet ganske langt, for vi sidder jo faktisk i dag med en administrator på ryggen af næsten hver fjerde borger herhjemme, det er bedre end den bedst bemandede børnehaven før nedskæringerne. Der har vi igen forskellen mellem statsministeren og socialdemokratiet og fremskridtspartiet, nemlig at vi ønsker et samfund, hvor alle får hjælp, der er i nød, men hvor hjælpen ikke er en udfarende politisk kraft, der har et andet og dybere sigte.

Ud over det ved statsministeren glimrende, at fremskridtspartiet har det samme mål som socialdemokratiet, blot med klart modsat fortegn. Statsministeren ville gerne, hvis der var økonomisk mulighed for det, have lønningerne så høje som muligt for alle og med stats-tilskud og støtte både her og dér. Vi ønsker også en reallønsforbedring, men vi siger bare, at vi kunne alle sammen i dette land nøjes med mindre i løn, hvis vi fik lov til at beholde lidt mere af det, vi tjente.

Statsministeren mener, at vi bevæger os politisk og økonomisk i den rigtige retning, og her kunne jeg lige være fristet til at henvise til den bemærkning, som hr. Knud Jespersen kom med under augustforhandlingerne, nemlig at socialdemokratiet jo har reddet Danmark 7 gange på 2 år, og det vil de gerne blive ved med. Vi kan da vente og se, hvordan det går. Men vi har, og deri er jeg enig med statsministeren, endnu en gang fået bekræftet, at den socialisme, som statsministeren i sit politiske ståsted i marxismen står for, er lige så uforenelig med fremskridtspartiets hyldede til den personlige frihed, som det modsatte er tilfældet. Og så må vi altså begge acceptere dette som en kendsgerning og lade den nærmeste tid afgøre, om statsministerens forhåbningsfulde ord om at gå i den rigtige retning spirer i frugtbar jord. Det bliver interessant at høre, hvordan ordene falder, når debatterne omkring overenskomstforhandlingerne og finansloven kommer. Hvis vi da ikke til den tid er kørt helt i grøften.

Maisted (FP):

Finansministeren var utilfreds med, at vi i vores Z-plan til næste år har skudt på et underskud på statens budget på 20 mia kr., og vi blev beskyldt for at overdrive som sædvan-